

Jo Nesbø

Pasărea cu piept roșu

Traducere din engleză de
Lorena Mihăeș

Partea întâi
Tărână din tărână

1

Bariera de la punctul de taxare din Alnabru. 1 noiembrie 1999

O pasăre cenușie tot intra și ieșea din raza vizuală a lui Harry. Bătu darabana cu degetele în volan. Cu încetinatorul. Cu o zi în urmă, cineva vorbea la televizor despre timpul care trece „cu încetinatorul“. Așa era acum. Ca în ajunul Crăciunului, înainte să vină Moșul. Sau ca atunci când stai pe scaunul electric înainte să fie pornit curentul.

Bătu mai tare.

Mașina era parcată în zona liberă din spatele ghișeeelor de bilete de la punctul de taxare. Ellen dădu radioul puțin mai tare. Comentatorul vorbea solemn și plin de respect.

„Avionul a aterizat acum cincizeci de minute și, fix la ora 6:38 a.m., președintele a pus piciorul pe pământ norvegian. A fost întâmpinat de primarul din Ullensaker. Aici, în Oslo, e o zi minunată de toamnă: un fundal norvegian splendid pentru această întâlnire la nivel înalt. Să mai ascultăm o dată ce a zis președintele la conferința de presă de acum o jumătate de oră.“

Era a treia oară. Harry îi văzu din nou pe cei de la presă strigând și îmbulzindu-se în barieră. De cealaltă parte, bărbații în costume cenușii, care nu se chinuau prea tare să nu pară de la Serviciile Secrete, ridicară din umeri în timp ce scrutau mulțimea, verificără pentru a douăsprezecea oară poziția căștilor din urechi, examinără mulțimea, își opriră câteva clipe privirea pe un fotograf al cărui teleobiectiv era cam prea lung, apoi continuără să scruteze și verificără a treisprezecea oară poziția căștilor din urechi. Cineva îl întâmpină pe președinte în engleză și se făcu liniște. Apoi se auzi un pârât în microfon.

„Dați-mi voie să vă spun pentru început că sunt încântat să mă aflu aici...“, zise președintele pentru a patra oară cu vocea lui guturală cu un puternic accent american.

— Am citit că un reputat psiholog american crede că președintele are SPM, spuse Ellen.

— SPM?

— Sindromul Personalității Multiple. Doctorul Jekyll și domnul Hyde. Psihologul afirma că personalitatea lui normală nu era conștientă de faptul că cealaltă, bestia sexuală, avea relații cu toate acele femei. Din acest motiv, Curtea Supremă nu l-a putut acuza că a mințit sub jurământ în legătură cu asta.

— Dumnezeule! zise Harry, privind în sus la elicopterul ce plana deasupra lor.

La radio, cineva întrebă cu un accent norvegian: „Domnule președinte, este a patra oară când un președinte în exercițiu al Statelor Unite vizitează Norvegia. Cum vă simțiți?“

Pauză.

„Mă bucur să fiu din nou aici. Este cu atât mai important cu cât liderii statului Israel și ai poporului palestinian pot să se întâlnească aici. Cheia unei...“

„Ce vă mai amintiți din vizita anterioară în Norvegia, domnule președinte?“

„Da, desigur. Sper ca după discuțiile de astăzi să putem...“

„Ce reprezintă Oslo și Norvegia pentru pacea mondială, domnule președinte?“

„Norvegia a jucat un rol important.“

O voce fără accent norvegian: „Ce rezultate concrete consideră președintele că sunt realiste?“

Înregistrarea fu oprită și din studio cineva preluă legătura.

„L-am ascultat pe președinte spunând că Norvegia joacă un rol crucial în... să, procesul de pace din Oriental Mijlociu. Chiar acum, președintele se îndreaptă spre...“

Harry mormăi și închise radioul.

— Ce se întâmplă cu țara asta, Ellen?

Ellen dădu din umeri.

„Am trecut de Postul 27“, bâzâi stația de pe bordul mașinii.

Harry o privi.

— Toată lumea e pe poziție? întrebă el.

Ellen încuvia înță.

— Atunci, să nu mai stăm pe gânduri, zise Harry.

Ellen își dădu ochii peste cap. Era a cincea oară când spunea asta din clipa în care convoiul pornise de la aeroportul Gardermoen. De unde erau parcați, vedea autostrada goală ce se întindea de la bariera punctului de taxare înspre Trosterud și Furuset. Lumina albastră de pe

capotă se rotea încet. Harry lăsa în jos geamul mașinii, scoase mâna afară și dădu la o parte o frunză îngălbenită prință în ștergătorul de la parbriz.

— Un măcăleandru, o pasăre cu pieptul roșu, spuse Ellen, arătând cu degetul. Nu prea le mai vezi aşa târziu toamna.

— Unde?

— Uite acolo. Pe acoperișul punctului de taxare.

Harry își coborî capul și se uită atent prin parbriz.

— Ah, da. Deci acela e un măcăleandru?

— Da. Dar tu probabil că nu-l deosebești de un sturz, aşa e?

— Ai dreptate.

Harry își puse mâna streașină la ochi. Oare începea să aibă probleme cu vederea?

— O asemenea pasăre e rară, zise Ellen, însurubând la loc capacul termosului.

— Chiar aşa? spuse Harry.

— Nouăzeci la sută din ele migrează în sud. Câteva își asumă riscul, cum s-ar spune, și rămân aici.

— Cum s-ar spune?

Un alt pârât în stație: „Postul 62 către bază. Avem o mașină neinscripționată parcată lângă șosea la două sute de metri înainte de bifurcația către Lørenskog“.

O voce profundă cu un accent din Bergen răspunse de la bază: „O clipă, 62. Ne interesăm“.

Tăcere.

— Ai verificat toaletele? întrebă Harry, făcând semn din cap către benzinăria Esso.

— Da. Toți clienții și angajații au fost evacuate din benzinărie. Toată lumea, mai puțin șeful. Pe el l-am încuiat în birou.

— Și ghișeile punctului de taxare?

— Tot. Stai liniștit, Harry, am verificat tot. Deci, cele care rămân o fac în speranța unei ierni blânde. Poate să fie bine, dar dacă se înșală, mor. Așa că te-ai putea întreba de ce nu se îndreaptă spre sud, pentru orice eventualitate. Păsările care rămân sunt pur și simplu leneșe?

Harry se uită în oglindă și văzu soldați de ambele părți ale podului de cale ferată. Îmbrăcați în negru, cu căști și mitraliere MP5 atârnându-le la gât. Chiar și de unde se afla el, putea zări încordarea din corpurile lor.

— Ideea este că, dacă e o iarnă blândă, își pot alege cele mai bune locuri pentru a-și face cuib înainte să se întoarcă celealte, spuse Ellen în timp ce încerca să îndese termosul în torpedoul deja plin. E un risc calculat. Ești ori la bal, ori la spital. A-ți asuma sau a nu-ți asuma riscul. Dacă intri în joc, e posibil ca într-o noapte să pică de pe rămurică înghețat bocnă și să nu te dezgheți până la primăvară. Dacă o lași baltă, se poate să nu mai găsești loc de cuib când te întorci. Acestea sunt, cum se spune, eternele dileme cu care ne confruntăm.

— Ti-ai pus vesta antiglonț? întrebă Harry și se întoarsee ca să verifice. Da sau nu?

Ellen se bătu ușor cu degetele pe piept în loc de răspuns.

— Cea ușoară?

Ea încuviuință din cap.

— La dracu', Ellen! Am dat ordin să fie purtate vestele balistice. Nu astea de Mickey Mouse.

— Știi ce poartă tipii de la Serviciile Secrete?

— Stai să ghicesc. Veste ușoare?

— Ai ghicit.

— Știi de cine mă doare undeva?

— Stai să ghicesc. De Serviciile Secrete?

— Ai ghicit.

Râse. Harry schiță și el un zâmbet. Se auzi un bâzâit în stație.

„Baza către postul 62. Serviciile Secrete zic că mașina parcată la bifurcația către Lørenskog e a lor.“

„Aici postul 62. Mesaj recepționat.“

— După câte vezi, spuse Harry, lovind iritat în volan, nu există comunicare. Cei de la Serviciile Secrete lucrează de unii singuri. Ce e cu mașina aia acolo fără știrea noastră? Hm?

— Verifică dacă ne facem treaba, zise Ellen.

— Dacă urmăm instrucțiunile pe care ei ni le-au dat.

— O să ai și tu voie să iei unele decizii, aşa că nu mai bodogăni, zise ea. Si nu mai bate toba în volan.

Harry își lăsă ascultătorul mâinile în poală. Ellen zâmbi.

— Mda, mda, mda, zise el și oftă adânc.

Găsi cu degetele patul pistolului de serviciu, un Smith & Wesson calibrul .38, cu șase gloanțe. Avea la centură încă două încărcătoare, fiecare cu câte șase gloanțe. Mângâie pistolul, conștient că, de fapt, nu era autorizat să poarte armă. Poate că într-adevăr îi slăbea vederea; după un curs de patruzeci de ore iarna trecută, picase testul de tragere. Deși nu era un lucru atât de ieșit din comun, lui Harry i se întâmpla pentru prima oară și nu-i plăcea deloc. Nu-i rămânea decât să mai dea testul o dată — unii îl dădeau de patru, cinci ori —, dar dintr-un motiv oarecare, Harry continua să-l amâne.

Alte părăituri: „Am trecut de punctul 28“.

— Încă un punct și ajung la poliția din Romerike, zise Harry. Următorul e Karihaugen și apoi noi.

— De ce nu procedează cum făceam noi? Să spună pur și simplu unde e coloana oficială în loc de toate numerele astea idioate, bombăni Ellen.

— Ghicește.

Răspunseră la unison:

— Serviciile Secrete!

Și râseră.

„Am trecut de punctul 29.“

Harry se uită la ceas.

— OK, vor fi aici în trei minute. Voi schimba frecvența stației cu cea a poliției din Oslo. Facem ultimele verificări.

Ellen închise ochii ca să se concentreze la verificările affirmative care îi erau confirmate una după alta. Puse microfonul la loc.

— Totul e la locul lui și pregătit.

— Mulțumesc. Pune-ți casca.

— Hai, zău, Harry.

— Ai auzit ce-am spus.

— Pune-ți tu casca mai bine!

— A mea e prea mică.

O altă voce. „Am trecut de punctul 1.“

— La naiba, uneori ești așa de... lipsit de profesionalism.

Ellen își trase casca pe cap, o strânse sub bărbie și se strâmbă în oglindă.

— Si eu te iubesc, zise Harry, cercetând cu binoclul șoseaua din fața lor. Îi văd.

În vârful pantei ce ducea la Karihaugen, soarele sclipea pe metal. O clipă, Harry nu zări decât prima mașină din coloană, dar cunoștea ordinea: șase motociclete de la Departamentul de escortă al poliției norvegiene, două mașini de escortă ale poliției norvegiene, o mașină a Serviciilor Secrete, apoi două Cadillac-uri Fleetwood identice (mașini speciale ale Serviciilor Secrete aduse cu avionul din SUA) și președintele aflat în una dintre ele. Nu se știa în care. Sau poate că era în amândouă, se gândi Harry.

În una Jekyll, în alta Hyde. Apoi urmau vehiculele mai mari: ambulanță, carul de comunicații și câteva mașini ale Serviciilor Secrete.

— Totul pare destul de liniștit, zise Harry.

Mișcă încet binocul de la stânga la dreapta. Aerul tremură deasupra pistei, deși era o dimineață rece de noiembrie.

Ellen văzu silueta primei mașini. În treizeci de secunde vor fi trecut de porțile punctului de taxare și jumătate din treabă va fi gata. Iar peste două zile, când aceleași mașini vor fi trecut de barieră, mergând în direcția opusă, ea și Harry își vor putea relua munca obișnuită. Ea prefera să se ocupe de morții de la Secția Delicte grave decât să se trezească la trei dimineață ca să stea într-un Volvo neîncălzit cu un Harry irascibil, care era clar împovărat de responsabilitatea ce i se dăduse.

În mașină nu se auzea nimic în afară de respirația ritmică a lui Harry. Ellen verifică dacă indicatorii luminoși de la ambele stații erau verzi. Coloana aproape ajunsese la poalele dealului. Ellen se hotărî să se ducă la Tørst după ce termină și să se îmbete. Era un tip acolo cu care schimbase priviri; avea părul negru cărlionțat și ochii căprui, cu ceva periculos în ei. Suplu. Avea un aer boem, intelectual. Poate...

— Ce nai...

Harry înșfăcase deja microfonul.

— E un individ în a treia cabină din stânga. Poate cineva să-l identifice?

În stație se auzi un pârâit și atât, în timp ce privirea lui Ellen cercetă rapid toate cabinele din șir. Acolo! Zări spatele unui bărbat dincolo de geamul cafeniu

al cabinei — la doar patruzeci sau cincizeci de metri distanță. Silueta se vedea clar din spate în lumină, la fel ca țeava scurtă cu lunetă ieșind în afară deasupra umărului.

— Armă! țipă ea. Are o mitralieră.

— La dracu'!

Harry deschise ușa mașinii cu piciorul, se ținu de rama portierei și țășni afară. Ellen cercetă coloana oficială. Nu putea fi la o distanță mai mare de câteva sute de metri. Harry băgă capul în mașină.

— Nu-i de-al nostru, dar ar putea fi de la Serviciile Secrete, zise el. Sună la bază.

Avea deja revolverul în mână.

— Harry...

— Acum! Și claxonează dacă baza zice că e de-al lor.

Harry începu să alerge spre cabina punctului de taxare și spre bărbatul îmbrăcat în costum. Își dădu seama după țeavă că era vorba de un pistol Uzi. Aerul rece al dimineții îi întepă plămâni.

— Polițial strigă în norvegiană, apoi în engleză.

Nicio reacție. Sticla groasă a cabinei era fabricată în aşa fel încât să împiedice să pătrundă zgomotul de afară. Bărbatul își întorsese capul spre coloană și Harry îi văzu ochelarii negri. Serviciile Secrete. Sau cineva care voia să dea impresia că e de acolo.

Era la douăzeci de metri acum.

Cum de intrase într-o cabină încuiată dacă nu era de-al lor? La naiba! Harry auzea deja motocicletele. N-avea timp să ajungă la cabină.

Trase siguranță și ținti, rugându-se ca sunetul claxonului să tulbere liniștea acelei dimineți ciudate pe care o petrecea lângă o autostradă unde nu-si dorise niciodată

să se afle. Instrucțiunile erau clare, dar nu era în stare să-și alunge gândurile: *Vestă subțire. Nu există comunicare. Trage, nu e vina ta. Oare are familie?*

Coloana venea exact din spatele cabinei și înainta cu repeziciune. În câteva secunde, Cadillac-urile vor ajunge în dreptul cabinelor. Cu coada ochiului stâng observă o mișcare, o pasăre micuță luându-și zborul de pe acoperiș.

A-și asuma sau a nu-și asuma riscul... eterna dilemă.

Se gândi la vesta antiglonț și la faptul că nu acoperă gâtul în timp ce lăsa revolverul cătiva centimetri mai în jos. Zgomotul motocicletelor era asurzitor.

2

Oslo. 5 octombrie 1999

— Aceasta este marea trădare, zise bărbatul ras în cap, coborându-și privirea spre notițe.

Capul, sprâncenele, brațele masive, chiar și mâinile enorme ce se țineau de pupitru de lectură, totul era proaspăt ras și curat. Se apleca spre microfon.

— Din 1945, dușmanii național-socialismului sunt stăpânii lumii; au dezvoltat și au pus în practică principiile lor economice și democratice. Prin urmare, soarele nu a strălucit pe pământ nici măcar o zi în care să nu fie război. Chiar și aici, în Europa, am trăit experiența războiului și a genocidului. Milioane mor de foame în Lumea a Treia — iar Europa e amenințată de migrare în masă și de consecințele acestui lucru: haos, sărăcie și luptă pentru supraviețuire.

Se opri ca să se uite împrejur. În încăpere era o căcere de mormânt; doar o singură persoană din public, care stătea pe băncile din spatele lui, avu o tentativă de a bate din palme. Când bărbatul reîncepu să vorbească, de data asta cu entuziasm, beculțul roșu de sub microfon